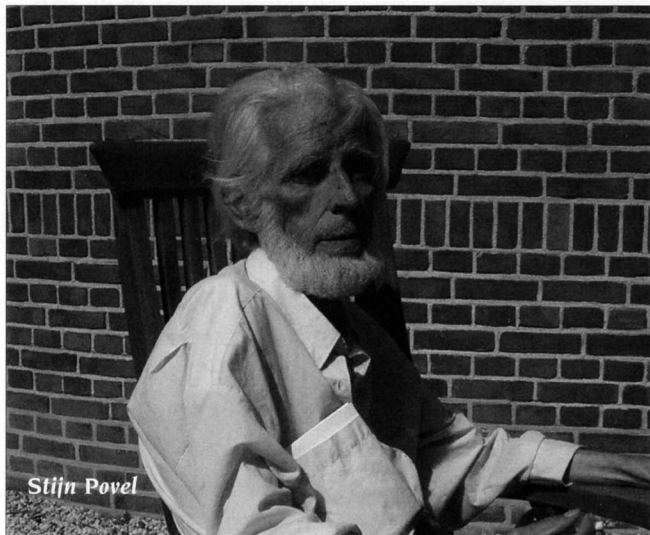

Ons pogen is maar Povel

Op de dag dat hij was uitgerekend had ik een gesprek met Stijn Povel. Eind februari 2008 had de longarts hem laten weten dat hij nog zo'n vijf maanden te leven had. Op 28 juni leefde hij nog. En dus was er reden voor wat gepaste galgenhumor. Het lijf had weliswaar al het nodige moeten inleveren, de geest was nog even scherp als altijd. Hieronder de weergave van een bijzonder gesprek met een opvallende oud-Veritijn.

door Gerard van de Schootbrugge (1963)

Groenenlied 1968

"Het beste groenenlied aller tijden." De afgelopen dertig jaar kwam ik Stijn regelmatig tegen. Steevast volgde dan na circa drie minuten, soms eerder, bovenstaande uitspraak. Met overtuiging, goed gearticuleerd en op vol volume uitgesproken. Stijn doelde dan op het groenenlied 1968 dat wij samen hadden gecreëerd. Elke poging tot relativering van mijn kant werd door Stijn genadeloos neergesabeld. Onbespreekbaar! De ontmoeting kreeg er gelijk iets ongemakkelijks door. Uit puur lijfsbehoud neem ik sinds twintig jaar het standpunt in dat Stijn gewoon gelijk heeft. Sterker nog: dat Stijn altijd gelijk heeft. Stijn knikte toen ik in een moment van openhartigheid zijn betoogtrant als volgt omschreef: een goedmoedig soort parmantigheid die zijn eigenwijsheid dragelijk maakt. "Denk nog eens na over andere woorden," merkte Stijn, de man van taal, op. Ik vond het wel goed zo. Dat Stijn met de essentie vrede kon hebben was bemoedigend.

Hospice

Ons gesprek had plaats in de fraaie pastorie van de Sint Antonius van Paduakerk aan de Kanaalstraat in Utrecht. Een katholieke

enclave in islamitisch gebied. De pastorie dient tegenwoordig als hospice. Er verblijven maximaal vier gasten. Stijn is er een van. Afgemeten aan het aantal shagjes dat in een constante stroom door zijn vingers ging en vervolgens werd verstookt, doet hij weinig moeite om zijn verblijf nog wat te verlengen. Overal pakjes shag, pakjes vloeitjes, aanstekers, asbakken en peuken. Binnen handbereik, dat wel, want Stijn is zeer slechtziende. Met zijn roomse wortels heeft hij niet veel meer op. Of, zoals hij het zelf formuleert: "Het verhaal is misschien nog wel oké, maar de grote baas daarboven trekt steevast incompetent grondpersoneel aan." Een van de lessen uit een leven dat in 1942 in Hilversum begint in een katholiek nest. Opgroeien in de wereld van de KRO. Toneel. Muziek. Liefde voor taal. Een studie Nederlands die strandt.

Sprong in het Heelal

De bevrijdende sfeer van de jaren zestig zette ook Stijns leven op zijn kop. Vijfentwintig jaar heteroseksualiteit had niet gewerkt. In 1967 zette hij de knop om en accepteerde hij wat zich op de middelbare school al had aangediend maar toen nog onbespreekbaar en onduidelijk was. Het RK Lyceum voor het

